

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΠΑ

Το σκοτάδι συνεχιζόταν αιωνίως. Το κερί δεν έλεγε να ανάψει.

Ιδρώτας κύλησε από το μέτωπό μου. Κρεμάστηκα στα κάγκελα του κελιού μου, με τα μάτια μου καρφωμένα στο σβηστό κερί, το οποίο στεκόταν στραβό και σκονισμένο μέσα σε ένα φανάρι καλυμμένο με ιστούς αράχνης, το οποίο κρεμόταν από έναν γάντζο στην απέναντι πλευρά του δωματίου. Ήταν επικίνδυνα κοντά σε μία βαριά βελούδινη κουρτίνα, η οποία κάποτε ήταν πράσινη, αλλά τώρα έδειχνε μουντή και σκούρα, χρωματισμένη από το αίμα που είχε από καιρό ξεραθεί.

Μία σπίθα.

Μία σπίθα μονάχα, και το κερί θα άναβε, κι έπειτα οι κουρτίνες, κι έπειτα θα είχα μία φλόγα αρκετά μεγάλη για να τη χειριστώ ακόμα κι έτσι όπως ήμουν τώρα, με τη μαγεία μου εξασθενημένη. Κάποτε, δε θα χρειαζόμουν καν το κερί. Κάποτε, θα είχα καλέσει τη δύναμη του ήλιου στην παλάμη μου. Θα μπορούσα να βάλω φωτιά και να ξεφύγω αποδώ μέσα. Οι βρικόλακες δεν ήταν ποτέ αρκετά προετοιμασμένοι γι' αυτόν – για τον ήλιο. Σίγουρα ποτέ δεν περίμεναν να έρθει από μένα, μία νεαρή βρικόλακα με μεγάλα μάτια κι ακόμα μεγαλύτερο χαμόγελο. Πάντα τα κατάφερνα με αυτό.

Το χέρι μου πιεζόταν ανάμεσα από τα κάγκελα. Μία τρεμά-

μενη ανάσα ξέφυγε από τα σφιγμένα μου δόντια καθώς αίμα έσταζε στο πάτωμα αργά, σαν μελωδία. Έκανα να φτάσω τη μαγεία που κάποτε μου ερχόταν τόσο εύκολα όσο η ίδια μου η αναπνοή. Έκανα να φτάσω το θεό που κάποτε με είχε επιλέξει.

Σε παρακαλώ, φως μου, τον ικέτευσα σιωπηλά. Σε παρακαλώ.

Αλλά είχε περάσει πάνω από ένας χρόνος από την τελευταία φορά που ο Ατρόξους είχε απαντήσει στις προσευχές μου. Πάνω από ένας χρόνος από την τελευταία φορά που είχα νιώσει τη ζεστασιά της μαγείας του στα ακροδάχτυλά μου. Αντιθέτως, κάθε προσπάθειά μου άφηνε εγκαύματα, σαν να με κορόιδευε: *Τι άλλο θα μπορούσε να προσφέρει ο ήλιος σε έναν βρικόλακα;*

Δεν έγινε κάτι διαφορετικό απόψε.

Συνέχισα την προσπάθεια μέχρι που το σώμα μου με εγκατέλειψε. Και μετά, κατέρρευσα.

Πίεσα το μέτωπό μου πάνω στα κάγκελα, κλείνοντας τα μάτια μου από το τσουξίμο των δακρύων και του αίματος. Ήμουν καλυμμένη με δαύτο. Πολύ ήταν δικό μου αλλά όχι όλο. Οι στρατιώτες του Οίκου της Σκιάς είχαν σκοτώσει κι έναν έμπορο όταν είχαν έρθει καταπάνω μου. Στη μνήμη μου επέστρεψε το βλέμμα στο πρόσωπο του εμπόρου καθώς το βέλος των Ισκιογέννητων διαπέρασε το λαιμό του, ο τρόπος με τον οποίο οι στρατιώτες πέταξαν το σώμα του στην άκρη καθώς ορμούσαν καταπάνω μου. Ο έμπορος μου είχε φερθεί με περισσότερη ευγένεια απ' όση άξιζα. Ίσως να λυπήθηκε τη βρόμικη, εξουθενωμένη ταξιδιώτισσα που βρέθηκε μπροστά του στη μέση του πουθενά.

Μα πώς με είχαν βρει; Ταξίδευα μόνη μου εδώ και μήνες και πρόσεχα πολύ να αφήσω όσο το δυνατόν λιγότερα ίχνη. Από τα τρία βασίλεια των βρικόλακων, ο Οίκος της Σκιάς είχε τη μεγαλύτερη δεξιοτεχνία στην κατασκοπεία. Ασχολούνταν με μυστικά, συναισθήματα, γνώση. Αν κάποιος μπορούσε να ξετρυπώσει έναν εγκληματία, υπέθετα πως οι Ισκιογέννητοι ήταν οι κατάλληλοι γι' αυτή τη δουλειά.

Αλλά και πάλι, βρισκόμουν χιλιόμετρα μακριά από τα σύνορα

του Οίκου της Σκιάς. Και ήμουν μονάχα ένα κορίτσι. Είχαν έρθει καταπάνω μου σαν να ήξεραν ακριβώς πού θα βρισκόμουν.

Αλλά, στην πραγματικότητα, δεν ήμουν «μονάχα» τίποτα. Εί-
χα δολοφονήσει έναν πρίγκιπα του Οίκου της Σκιάς.

Δεν ήμουν αφελής. Ήξερα πως κάποια στιγμή θα το έβρισκα μπροστά μου. Γι' αυτό είχα φύγει από τον Οίκο της Νύχτας, έτσι δεν είναι; Για να προστατεύσω τους φίλους μου από τις συνέπειες των πράξεών μου.

Τουλάχιστον, κάτι ήταν κι αυτό.

Το κεφάλι μου γύριζε. Ίσως από την απώλεια αίματος. Ίσως και όχι.

Κατέπνιξα έναν λυγμό και γλίστρησα το χέρι μου μέσα στην τσέπη μου. Ήταν άδεια, όπως ήξερα πως θα ήταν. Οι Ισκιογέν-
νητοι στρατιώτες είχαν πάρει όλα μου τα υπάρχοντα. Ήμουν μισοξύπνια καθώς τα ψαχούλευαν, με τη μαγεία τους να δένει τις σκέψεις μου, αλλά και πάλι είχα σχεδόν καταφέρει να απλώσω το χέρι μου όταν πήραν τα γράμματα του Ρέιν.

Τα γράμματα του Ρέιν που ήταν ακόμη κλειστά.

Μου είχε στείλει τόσο πολλά. Είχε στείλει και η Ορέγια μερι-
κά. Μου έρχονταν, αν βρισκόμουν αρκετά κοντά στην πρωτεύου-
σα του Οίκου της Νύχτας, ωθούμενα από τη μαγεία τους. Κάθε
μία με δύο εβδομάδες, έκανα μία παράκαμψη για να επιστρέψω
στην εμβέλειά τους και κράδαινα αυτά τα τσαλακωμένα κομμά-
τια περγαμηνής σαν να ήταν πολύτιμα. Μπορούσα να φανταστώ
τι έλεγαν. Τα ορνιθοσκαλίσματα του Ρέιν: *Πού, στο καλό, είσαι, Μις;* και τα καλλιγραφικά γράμματα της Ορέγια: *Μη με αναγκά-
σεις να στείλω την Τζέσμιν να σε κυνηγήσει.*

Όμως, ποτέ δεν κατάφερα να τα διαβάσω.

Και δεν κατάφερα ούτε και να τα πετάξω.

Μετάνιωνα πικρά και για τις δύο αποφάσεις τώρα. Έβλεπα ακόμη το πρόσωπο του Ρέιν τη στιγμή που του είπα πως θα έφευγα. Εκείνο το βλέμμα του πληγωμένου κουταβιού. Η ανά-
μνηση έκανε άλλον έναν λυγμό να ανέβει στο λαιμό μου.

Μα τους θεούς, είχα κάνει τόσα λάθη.

Τινάχτηκα από τον ξαφνικό ήχο πέτρας πάνω σε πέτρα.

Η πόρτα άνοιξε διάπλατα και λωρίδες ψυχρού φωτός έπεσαν στο πάτωμα. Σήκωσα το κεφάλι μου και κατακλύστηκα από ένα δυνατό κύμα ζάλης. Κι άλλο αίμα έσταξε στο πάτωμα.

Μια γυναίκα κι ένας άντρας στέκονταν στην πόρτα. Η γυναίκα ήταν ευγενής. Το κατάλαβα με το που την κοίταξα. Ήταν ψηλή και με ίσια πλάτη, κι είχε τα χέρια της σταυρωμένα με κομπόσητα μπροστά της. Μακριές μπούκλες από σκούρα καστανά μαλλιά έπεφταν στους ώμους της. Φορούσε ένα βελούδινο φόρεμα στο χρώμα του σμαραγδιού, που ήταν τυλιγμένο σφιχτά γύρω από το σώμα της κι έφτανε μέχρι το πάτωμα. Το μπούστο της ήταν σφιχτό, πιέζοντας τα στήθη της προς τα πάνω σε χαμηλή λαιμόκοψη. Κλασικό παράδειγμα του τύπου ένδυσης των Ισκιογέννητων – ακριβώς πράγματα. Έκανε ένα βήμα μπροστά, εξετάζοντάς με με παγερό, διαπεραστικό βλέμμα.

Κάτι πάνω της μου ήταν οικείο με έναν τρόπο που τρύπωνε κάτω από το πετόι μου. Δεν ήταν μόνο η εμφάνισή της. Το *ένιωθα*, ακόμα κι αν δεν μπορούσα να το ονοματίσω.

Ο σύντροφός της έκλεισε την πόρτα πίσω της. Εκείνον τον αναγνώρισα αμέσως. Ήταν ένας μεγαλόσωμος άντρας, με σκούρα μαλλιά χτενισμένα προς τα πίσω, καλής ποιότητας δερμάτινη πανοπλία κι έναν μανδύα που ταίριαζε με το φόρεμα της κυράς του να πέφτει στην πλάτη του. Το βλέμμα μου εστίασε σε αυτόν το μανδύα. Δεν τον είχε αλλάξει από την τελευταία φορά που με είχε σύρει εδώ μέσα. Είχε καταστραφεί – το αίμα μου βρισκόταν παντού πάνω του.

Η γυναίκα στεκόταν σιωπηλή καθώς ο φρουρός της γύρισε και άνοιξε τις πόρτες του κελιού. Εκείνη μπήκε μέσα στο κελί.

«Σήκω» διέταξε.

Η φωνή της ήταν απεγάδιαστη, μελωδική και, για εκείνες τις δύο συλλαβές, ό,τι πιο μαγευτικό είχα ακούσει ποτέ μου. Το σώμα μου ήταν απίστευτα ταλαιπωρημένο. Κι όμως, με τη διαταγή

της, ήθελα να σηκωθώ. Δεν υπήρχε καμία άλλη επιλογή, κάθε άλλη εναλλακτική είχε κοπεί σαν κλαδί κληματοίδας.

Στεκόμουν όρθια προτού πάρω την απόφαση να σηκωθώ.

Ισκιογέννητη μαγεία, συνειδητοποίησα. Η μαγεία του πνεύματος και της παρόρμησης, της ψευδαίσθησης και της σκιάς.

Όταν τα μικρά παιδιά των ανθρώπων σε μια χώρα μισό κόσμο μακριά αποδώ έλεγαν τρομακτικές ιστορίες τη νύχτα, οι βρικόλακες του Οίκου της Σκιάς ήταν τα τέρατα που έρχονταν στους εφιάλτες τους. Σίγουρα, οι Νυχτογέννητοι ήταν απειλητικοί, με τα φτερά και τα σπαθιά και όλη τη μαχητική τους ικανότητα. Οι Αιματογέννητοι ήταν τρομακτικοί με τον τρόπο που ήταν και οι λυσσασμένοι λύκοι, μοχθηροί και απρόβλεπτοι.

Αλλά οι Ισκιογέννητοι ήταν σαν φαντάσματα. Χειρίζονταν την ίδια την πραγματικότητα. Έπιναν το σκοτάδι σαν κρασί και απολάμβαναν τις νότες του τρόμου μέσα του.

Η γυναίκα έκανε αργά κύκλους γύρω μου. Ταλαντεύτηκα. Το μυαλό μου είχε υπακούσει στη διαταγή της, αλλά το σώμα μου δεν ήταν ικανό να σταθεί εκείνη τη στιγμή. Είχα την αίσθηση πως το πάτωμα έγερνε.

Φέρε τα πράγματα όπως τα θες εσύ, Μίσα, είπα στον εαυτό μου. Αλλά ένιωθα τις λέξεις, ίσως πρώτη φορά στη ζωή μου, να είναι τόσο μακριά. Και δεν μπόρεσα να τις βρω προτού εκείνη σταματήσει μπροστά μου, εξετάζοντάς με από την κορυφή ως τα νύχια, προσφέροντάς μου ένα σκληρό, αδιάφορο χαμόγελο.

Αυτό ήταν που την πρόδωσε. Το χαμόγελο.

Η συνειδητοποίηση μου ήρθε μονομιάς. Κατάλαβα ποια ήταν. Γιατί φαινόταν τόσο γνώριμη.

Τα μάτια μου γούρλωσαν.

Ένα μικρό κύμα απόλαυσης πέρασε ανάμεσά μας όταν γέλασε.

«Ωστε αυτή είναι που σκότωσε τον αδερφό μου.» Το χαμόγελο της ξίνισε κι έλιωσε σε ένα γρύλισμα. «Πόσο ντροπιαστικό. Ένας πρίγκιπας του Οίκου της Σκιάς δολοφονημένος από ένα τσουλάκι Μεταμορφωμένο από εκείνον. Ποτέ δεν μπορούσε να

ελέγξει τις παρορμήσεις του. Φαντάζομαι αυτό συμβαίνει όταν περνάς ολόκληρη τη ζωή σου παίρνοντας ό,τι θέλεις.»

Πράγματι, έμοιαζε τόσο πολύ με *εκείνον*.

Και κάτι παραπάνω, είχε την ίδια *αίσθηση* με εκείνον – την ένιωθα, εκείνη τη μικρή ηχώ της κοινής μας μαγείας στη λαβή που είχε στο μυαλό μου. Εκείνος με είχε Μεταμορφώσει, μου είχε δώσει τα καταραμένα χαρίσματα του βαμπίρισμού που είχα προσπαθήσει τόσο σκληρά να αποδιώξω. Η μαγεία της έκανε κάτι να κινείται πίσω από εκείνη την πόρτα, και η δική μου αναγνώριζε μία υποψία του δημιουργού της.

Αρνήσου το – στο πίσω μέρος του μυαλού μου άκουσα τα τελευταία υπολείμματα της λογικής μου σκέψης. *Έχουν τα γράμματα του Ρέιν. Οι ενοχές σου εμπλέκουν τον Οίκο της Νύχτας. Πρόπει να το αρνηθείς.*

Χρειάστηκε να χρησιμοποιήσω κάθε κομμάτι της δύναμής μου για να φορέσω το γοητευτικό μου χαμόγελο.

«Μάλλον με μπερδεύετε με—»

Με κοίταξε αποδοκιμαστικά. Η μαγεία της έσκισε τις αναμνήσεις μου όπως τα νύχια σκίζουν το χαρτί. Ένιωθα πως το κρανίο μου θα εκρήγνυτο. Αναλαμπές του παρελθόντος μου εμφανίστηκαν στιγμιαία μπροστά μου καθώς ψαχούλευε το μυαλό μου: το Φρούριο της Μοιραίας Χαραυγής, το πρόσωπο της αδερφής μου, ο γαλανός ουρανός πάνω από τη θάλασσα, οι ακτές του Οίκου της Σκιάς—

Κι έπειτα *εκείνος*.

Σταμάτησε. Η ανάσα μου ήταν τραχιά. Βρισκόμουν με την πλάτη στον τοίχο και με το χέρι της στο λαιμό μου, παρόλο που δεν είχα καταλάβει πότε με είχε αρπάξει. Το σταθερό στάλαγμα του αίματός μου είχε γίνει πιο γρήγορο.

Χαμογέλασε αργά.

«Α. Να τη. Η μέρα που πέθανε ο αδερφός μου.»

Η μαγεία της διαπέρασε το μυαλό μου σαν αμβλύ μαχαίρι. Άρπαξε την ανάμνηση και την αφάιρεσε.

Ο πρίγκιπας του Οίκου της Σκιάς ήταν ένας τρομερά όμορφος άντρας και με κοιτούσε σαν να ήμουν μία ευχάριστη έκπληξη που ανυπομονούσε να την καταβροχθίσει. Με κοιτούσε από την άλλη άκρη της αίθουσας χορού, κι εγώ στέγνωσα τον ιδρώτα στις παλάμες μου πάνω στο χρυσαφένιο ύφασμα του εξαίσιου -αν και υπερβολικού- φορέματός μου. Πριν από δέκα λεπτά, ένιωθα όμορφη φορώντας το. Τώρα, μισούσα το πόσο πολύ με έκανε να ξεχωρίζω μέσα στο πλήθος. Δεν μπορούσα να το πω στον Ρέιν ή στην Ορέγια. Όχι όταν τόσο πολλά διακυβεύονταν από την επιτυχία αυτής της γιορτής-

Πίεσε βαθύτερα. Πόνος διαπέρασε το κεφάλι μου, με τις ραφές ανάμεσα στο παρόν και στο παρελθόν να σκίζονται.

«Πρόσεχε, Εγκρέτ» την προειδοποίησε ο άντρας. Η φωνή του ακούστηκε λες κι ερχόταν από έναν ολόκληρο κόσμο μακριά. «Δεν πρέπει να τη σκοτώσεις ακόμη.»

Εγκρέτ. Το είχα ξανακούσει αυτό το όνομα. Κάπου μακριά, έκανα τη σύνδεση. Ο Οίκος της Σκιάς είχε και μία πριγκίπισσα. Μία δεύτερη διάδοχο, αδερφή του άντρα που είχα σκοτώσει. Αλλά η γνώση αυτή πέταξε μακριά, χαμένη μέσα στην επίθεσή της στο μυαλό μου. Μετά βίαια άκουσα την απάντησή της.

«Θα πεθάνει σύντομα, έτσι κι αλλιώς. Προτού πεθάνει, θέλω να δω πώς το έκανε.»

Ξέσκιζε τις αναμνήσεις μου από εκείνη τη γιορτή – το πραξικόπημα, την απαγωγή του Ρέιν και την εξαφάνιση της Ορέγια. Προσπέρασε τις εικόνες των Αιματογέννητων φρουρών που με έσερναν μακριά για να με φυλακίσουν, δώρο για την εύνοια του Ισκιογέννητου πρίγκιπα.

Και τότε, σταμάτησε – ακριβώς εκεί, ακριβώς τη στιγμή που συνέβη.

Είχα κολλήσει τον πρίγκιπα στον τοίχο. Η Ορέγια βρισκόταν πίσω μου. Τα χέρια του ήταν στο λαιμό μου. Ήμουν τόσο, μα τόσο θυμωμένη.

Αυτός ο άντρας μου είχε πάρει τα πάντα. Με είχε Μεταμορφώ-

σει σε ένα τέρας που δεν του άξιζε τίποτε απ' όλα αυτά στα οποία είχα αφιερώσει ολόκληρη τη ζωή μου. Ήταν ο λόγος που είχα χάσει τη μαγεία μου. Ήταν ο λόγος που ο θεός μου με είχε εγκαταλείψει.

Δε σκεφτόμουν τίποτα πέρα από το μίσος μου καθώς άρπαζα το σπαθί που μου είχε δώσει η Ορέγια.

Καθώς βύθιζα τη λεπίδα μέσα στο στήθος του και συνέχιζα, κι άλλο, κι άλλο, έως ότου δεν μπορούσα να πιάσω άλλο, έως ότου το τέλειο πρόσωπο του πρίγκιπα να έμενε ακίνητο—

Η Εγκρέτ σταμάτησε. Η μαγεία της προσκολλήθηκε σε εκείνη την εικόνα — ο αδερφός της τη στιγμή του θανάτου του.

Χαμογέλασε.

«Καημένη, καημένη Μάλαχ. Πόσο θλιβερό.»

Αλλά ένιωθα τα συναισθήματά της μέσα από την κλωστή που μας συνέδεε. Δε λυπόταν καθόλου.

Με άφησε ελεύθερη και έπεσα στο έδαφος, αδύναμη και ξεψυχημένη.

«Δεν υπάρχει λόγος να λες ψέματα» είπε. «Εξάλλου, το ότι τον σκότωσες ήταν το πιο χρήσιμο πράγμα που θα κάνεις στη ζωή σου. Εξάλλου, δε σου μένει και πολλή για να ξεπεράσεις τέτοιο κατόρθωμα.»

Προσπάθησα να γυρίσω πλευρό, προσπάθησα να σηκωθώ στα τέσσερα. Αλλά ένα ντελικάτο πόδι αναδύθηκε κάτω από τις φούστες της πριγκίπισσας και με πίεσε πίσω στην πέτρα, με το δάχτυλό της να βυθίζεται στη χειρότερη από τις πληγές μου.

«Εγκρέτ...» προειδοποίησε ο άντρας.

«Οχ, ποιος. Το επιπλέον αίμα θα ενισχύσει το αποτέλεσμα. Ο πατέρας μου θα απολαύσει να δει μία κατάσκοπο να υποφέρει.»

Κατάσκοπο;

«Δεν είμαι—»

«Κάνε μου τη χάρη. Ήρθα απλώς να επιβλέψω την ποιότητα του δώρου μου προτού το παραδώσω.»

«Δώρο;»

Η λέξη βγήκε μασημένη και ακατάληπτη. Μαύρο αίμα κυ-

λούσε πάνω στην πέτρα. Η Εγκρέτ το παρακολουθούσε με μία αχνή ρυτίδα αηδίας πάνω από τη μύτη της.

Ύψωσα το βλέμμα μου πέρα από εκείνη, προς το οβηστό κερί που κρεμόταν από εκείνο το σκονισμένο φανάρι.

Μπορούσα να οραματιστώ τόσο τέλεια το πρόσωπό της τυλιγμένο στις φλόγες. Οι βρικόλακες καίγονταν διαφορετικά από τους ανθρώπους. Οι άνθρωποι έλιωναν, αλλά οι βρικόλακες καίγονταν σαν στεγνό χαρτί, με το δέρμα τους να σπάει, να ξεφλουδίζει και να ξεραίνεται σε λευκή στάχτη.

Μερικούς μήνες νωρίτερα, θα μπορούσα να της είχα βάλει φωτιά σε δευτερόλεπτα.

Τώρα, απλώς αγκομαχούσα αβοήθητη καθώς με γύριζε με το πόδι της.

«Είδα αυτό που ήθελα» είπε. Η φωνή της έσβησε. Τα βλέφαρά μου έκλεισαν φτερουγίζοντας. Κουλουριάστηκα γύρω από την ανοιχτή πληγή στο πλευρό μου. Ο θάνατος παραμόνευε στις σκιές.

Ακόμα κι έτσι, ο θεός μου παρέμενε σιωπηλός.

Αλλά γιατί να περιμένω κάτι διαφορετικό; Γιατί να μου αξίζει κάτι διαφορετικό;

Δεν ήμουν εκλεκτή του πια.

Το κερί παρέμεινε κρύο.

* * *

Η Σέσα πάντα με φόβιζε με ιστορίες βρικόλακων όταν ήμουν μικρό κορίτσι.

«Είναι μοχθηρά τέρατα» μου έλεγε. «Είναι περισσότερο νεκροί παρά ζωντανοί, και απεχθάνονται τους ανθρώπους, επειδή έχουν όσα εκείνοι δεν μπορούν. Και ξέρεις τι τους αρέσει να τρώνε περισσότερο;»

Μερικές φορές, αν είχα παιχνιδιάρικη διάθεση, το γυρνούσα σε παιχνίδι – *Δάχτυλα ποδιών!* έλεγα γελώντας. *Αντιά! Αφαλούς!*

Αλλά συνήθως, έλεγα περήφανα: «Αίμα!». Μου άρεσε να έχω δίκιο.

Και η Σέσα κουνούσε το κεφάλι της αργά, με το υπέροχο πρόσωπό της να παίρνει μία δραματική έκφραση σοβαρότητας. «Όχι, Μίσα. Αυτό είναι μία κοινή παρανόηση. Αυτό που τους αρέσει πολύ, πολύ περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο είναι οι ψυχές. Θα φάνε την ψυχή σου με μία μεγάλη μπουκιά. Και λατρεύουν *κυρίως* τις ψυχές μικρών εξάχρονων κοριτσιών με κατσαρά μαλλιά!»

Κι έπειτα, μου επιτίθετο γαργαλώντας με, καθώς προσποιούνταν πως δάγκωνε το λαιμό μου, κι εγώ γελούσα και γελούσα μέχρι που δεν μπορούσα πια να ανασάνω.

Η ανάμνηση της φωνής της Σέσα περιπλανήθηκε στο μυαλό μου σαν μοναχικό σύννεφο σε άδειο ουρανό, αλλά τώρα δε γελούσα.

Ίσως αυτό να εννοούσε, γιατί ένιωθα λες και η ίδια μου η ψυχή είχε ξετυλιχτεί. Τα όνειρα κυλούσαν πάνω μου όπως ο σταθερός ρυθμός των κυμάτων στην ακτή, τραβώντας με στην πραγματικότητα μονάχα για να με απομακρύνουν ανελέητα και πάλι. Η μοχθηρή αναζήτηση της Εγκρέτ στο μυαλό μου άφησε τις σκέψεις μου λεηλατημένες, με τις αναμνήσεις μου να ξεχύνονται μαζί σαν αίμα από μαχαιρωμένα σάρκα, εξίσου θανατηφόρες όσο και οι πληγές στο δέρμα μου.

Έχασα την αίσθηση του ποια ήμουν, του πού βρισκόμουν. Έχασα την αίσθηση των ορίων ανάμεσα στο παρελθόν και στο παρόν.

Θα πεθάνεις εδώ, είπα στον εαυτό μου.

Κάνε κάτι, κέτευσά τον εαυτό μου.

Αλλά δεν μπορούσα να τραβήξω τον εαυτό μου πίσω στην πραγματικότητα. Άπλωνα το χέρι μου προς έναν ήλιο που με αντάμειβε με εγκαύματα. Άπλωνα το χέρι μου προς έναν θεό που δεν απαντούσε. Έπεσα πίσω στα όνειρα.

Αρχικά, νόμιζα πως τα χέρια ήταν κι αυτά μέρος του ονείρου.

Δεν ήμουν σίγουρη πόσην ώρα ήμουν ξαπλωμένη εδώ όταν η φιγούρα έσκυψε αποπάνω μου. Μετά βίαις μπορούσα να ανοίξω τα μάτια μου, κι ακόμα κι όταν τα κατάφερα, αρνούνταν να εστιάσουν. Δεν μπορούσα να ξεχωρίσω τίποτα πέρα από μια θολή σκιά. Μια λεπτή μυρωδιά έφτασε στα ρουθούνια μου, την οποία δεν μπορούσα να προσδιορίσω – κάτι ψυχρό και καθαρό, και αχνά λουλουδένιο, σαν παπαρούνες καλυμμένες από πάγο.

Κάποιος με άγγιζε. Κάποιος με γύριζε. Η πίεση που άσκησε αυτό στα τραύματά μου με έκανε να ξεφονίσω. Δεν μπορούσα να δω. Δεν μπορούσα να κουνηθώ. Κινήθηκα απότομα αλλά αδύναμα, αλλά η φιγούρα σύριξε: «Σος! Αρκετά.»

Άρπαξε τους καρπούς μου, πιέζοντάς με πάλι στο πάτωμα.

Ένας ήχος σκισίματος αντήχησε κι ένιωσα το κάτω μέρος της ήδη κουρελιασμένης μπλούζας μου να σκίζεται. Έβγαλα ένα ασυνάρτητο μουγκρητό διαμαρτυρίας, αλλά–

Τα χέρια πιάστηκαν στο στομάχι μου, πάνω ακριβώς στη χειρότερη πληγή μου.

Έβγαλα μία κοφτή ανάσα.

Το άγγιγμα διαπέρασε την επιφάνεια της σάρκας μου. Κάθισε στα πνευμόνια μου σαν αέρας και γλίστρησε στις φλέβες μου σαν αίμα. Όλο αυτό ήταν τόσο φυσικό όσο ένα ξεχασμένο τραγούδι, ένας ύμνος που βρισκόταν στην άκρη της γλώσσας μου και ξαφνικά επανήλθε.

«Σταμάτα–» βόγκηξα.

«Άσε με να σε βοηθήσω.» Δεν υπήρχε καθόλου παρηγοριά στη φωνή. Οι λέξεις ήταν σκληρές και απότομες. Τα χέρια κινούνταν πάνω από τις πληγές μου, έπειτα προς το χέρι μου, ανεβάζοντας το манίκι μου. Βόγκηξα και κουνήθηκα σπασμωδικά, περισσότερο λόγω ενστίκτου, επειδή ήξερα τι θα αποκάλυπταν τα γυμνά μου χέρια – εγκαύματα χρόνων, τη φυσική τιμωρία ενός βρικόλακα που χειριζόταν τη μαγεία του ήλιου.

Τα σημάδια της αποτυχίας μου.

«Σταμάτα» προσπάθησα να πω. Αλλά η απώλεια αισθήσεων

με κυρίευσε ξανά. Βυθίζονται κάτω από τα κύματα. Ο επισκέπτης μου χαμήλωσε το μανίκι μου και πίεσε ένα χέρι στο μέτωπό μου.

Κι αυτή τη φορά, το σκοτάδι δεν είχε την αίσθηση τιμωρίας. Είχε την αίσθηση αγκαλιάς.

* * *

Είδα τόσο πολλά περίεργα όνειρα.

Ονειρεύτηκα πως κάποιος είχε έρθει να με επισκεφθεί, πλήθος όμορφων ανθρώπων με περίτεχνα ρούχα και αψεγάδιαστες στολές. Ονειρεύτηκα ένα στενό λευκό φόρεμα και ασημένιες αλυσίδες γύρω από τους καρπούς μου. Ονειρεύτηκα ατελείωτες διαταγές – *στάσου εδώ, γύρνα προς τα εκεί, κάθισε, σήκω, άπλωσε τα χέρια σου, περπάτα, για όνομα της Μητέρας, πιο γρήγορα*. Ονειρεύτηκα φωνές – *ο βασιλιάς θα χαρεί, έτσι δεν είναι;* – και μάτια και χέρια, και παρόλο που αυτά τα αγγίγματα ήταν πολύ πιο απαλά από εκείνα που είχα νιώσει νωρίτερα, ήξερα, ακόμα και στο όνειρό μου, πως ήταν πολύ πιο μοχθηρά. Και πάλι, ποτέ δε σκέφτηκα να τους αντισταθώ. Το μυαλό μου ήταν περιορισμένο σε μία μοναδική γραμμή επιλογών, καμία από τις οποίες δεν περιλάμβανε ανυπακοή.

Ονειρεύτηκα πέτρα κι έναν έναστρο ουρανό, κι ένα παλάτι φτιαγμένο από μαχαίρια. Ονειρεύτηκα μια πόρτα και –

Ξυπνήστε την, είπε μια υπέροχη φωνή.

Κάποιος άγγιξε το πρόσωπό μου.

Μεμιάς, δεν ονειρευόμουν πια. Η πραγματικότητα έπεσε πάνω μου σαν χιονοστιβάδα, παγερή και καταστροφική.

«*Να πάρει!*» αναφώνησα προτού μπορέσω να σταματήσω τον εαυτό μου. Τα γόνατά μου σχεδόν κατέρρευσαν, αν και κάποιος με άρπαξε για να με σηκώσει και πάλι όρθια.

Πολλές εκατοντάδες ζευγάρια ματιών βρικόλακων με κοιτούσαν.

Βρισκόμουν στο κέντρο μιας εντυπωσιακής αίθουσας χορού, που φαινόταν να είναι στα μέσα μιας γιορτής ισάξιας της μεγαλοπρέπειάς της. Μα τους θεούς, η μοναδική άλλη φορά που είχα δει ένα τέτοιο μέρος ήταν στο παλάτι του Οίκου της Νύχτας – και ίσως ήταν ταιριαστό που η μόνη άλλη γιορτή στην οποία είχα παρευρεθεί και ήταν τόσο μεγάλη ήταν εκείνη που είχε λήξει με εμένα να σκοτώνω τον πρίγκιπα του Οίκου της Σκιάς, κάτι που φαινόταν σαν σκληρό αστείο.

Το στίλ της αίθουσας ήταν πολύ διαφορετικό, όμως, σε σύγκριση με το παλάτι του Οίκου της Νύχτας. Παντού σκληρές γωνίες αντί για εκείνες τις στρογγυλεμένες καμπύλες, αιχμηρό μέταλλο αντί για λείο μάρμαρο, βελούδο αντί για μετάξι. Τα μάτια μου πηδούσαν ανάμεσα σε κολόνες από περίτεχνο, γυαλιστερό μαύρο ατσάλι, κατασκευασμένο έτσι ώστε να μοιάζει με πλεγμένες κληματοσίδες που καλύπτονταν από αληθινές, φορτωμένες με μαύρα και κατακόκκινα ρόδα. Σχεδόν μπορούσα να γευτώ το αίμα από τα δάχτυλα των τεχνιτών που είχαν δουλέψει πάνω σ' αυτό. Ήταν εκείνο το επιβλητικό είδος ομορφιάς που σε έκανε να νιώθεις σίγουρος πως κάποιος είχε υποφέρει για να τη δημιουργήσει.

Τα άτομα που με περιέβαλλαν είχαν την ίδια επικίνδυνη γοητεία, όλο λεία πρόσωπα με ψηλά ζυγωματικά και γεμάτα χείλη, μαλλιά πιασμένα σε αυστηρά χτενίσματα ή στιλπνά που έπεφταν ελεύθερα σαν καταρράκτες. Απέπνεαν εξεζητημένη πολυτέλεια, με τα σώματα των αντρών αλλά και των γυναικών να τονίζονται από απεγάδιαστα ραμμένα βελούδα και μπροκάρ. Τα αιματοβαμμένα στήθη των γυναικών φούσκωναν πάνω από σφιχτούς κορσέδες. Τα σακάκια με χρυσές λεπτομέρειες των αντρών, μάλλον κάποτε κουμπωμένα μέχρι τους λαιμούς τους, είχαν ανοιχτεί κι αυτά, αποκαλύπτοντας κηλίδες από μαύρο και κόκκινο.

Η οσμή του αίματος -ανθρώπινου αίματος, καυτού και γλυκού- σχεδόν έκανε τα γόνατά μου να λυγίσουν ξανά, με το στο-

μάχι μου να διαμαρτύρεται και το στεγνό μου στόμα να γεμίζει σάλια. Μα τους θεούς, πόσος καιρός είχε περάσει από την τελευταία φορά που είχα πει; Τα μάτια μου προσγειώθηκαν σε έναν άνθρωπο, έναν πωλητή αίματος, ο οποίος ήταν κρεμασμένος πάνω από ένα τραπέζι. Αίμα έτρεχε από το λαιμό του καλύπτοντας το πάνω μέρος του μηρού του και μουσκεύοντας το σκισμένο ύφασμα. Έπρεπε να αναγκάσω τον εαυτό μου να κοιτάξει αλλού, νιώθοντας ντροπή.

Φορούσα λευκό φόρεμα σε στιλ παρόμοιο με των υπολοίπων – σφιχτό μπροκάρ, με έναν κορσέ τόσο περιοριστικό, που έκανε τα πλευρά μου να πονάνε. Το ύφασμα ήταν λεπτό. Κοίταξα κάτω και είδα πως το αίμα μου από τα τραύματά μου το είχε ποτίσει – μαύρο χρώμα που απλωνόταν σαν ροδοπέταλα στη μέση μου, στο δεξί μου ώμο και στον αριστερό μου πήχη.

Ήταν σκόπιμο, συνειδητοποίησα. Μέρος της παρουσίας.

Ένωθα πίεση στο μυαλό μου να εισέρχεται από κάθε κατεύθυνση, τραβώντας τα θραύσματα του φόβου μου όπως τα άπληστα δάχτυλα που τραβάνε την πέτσα από το μαγειρεμένο κουφάρι ενός ζώου, αλλά ίσιωσα την πλάτη μου, σήκωσα το πιγούνι μου και ύψωσα τα πνευματικά μου τείχη τόσο ψηλά και σταθερά όσο μπορούσε να αντέξει το αδύναμο μυαλό μου.

Και μου πήρε όλη μου την ενέργεια για να τα κρατήσω έτσι όταν το βλέμμα μου προσγειώθηκε στον άντρα μπροστά μου.

Οχ, θεοί.

«Πατέρα» είπε η Ισκιογέννητη πριγκίπισσα, η φωνή της απαλή αλλά ταυτόχρονα βροντερή στην τεράστια αίθουσα. «Το δώρο μου για σένα την ευοίωνη νύχτα της γέννησής σου. Σου παρουσιάζω τη δολοφόνο του γιου σου.»

Ο βασιλιάς του Οίκου της Σκιάς έστρεψε το βλέμμα του πάνω μου, με μίσος που άξιζε μία χιλιετία ζωής να κρύβεται στα βάθη του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

Αμέσως, ήμουν σίγουρη πως ο άντρας αυτός ήταν όλα όσα έλεγαν πως ήταν.

Μέχρι και οι άνθρωποι ήξεραν τα πάντα για τους βασιλιάδες του Όμπιρες, της γης των βρικολάκων. Εξάλλου, οι βρικόλακες-κυρίαρχοι είχαν αιώνες για να χτίσουν τα τρανά, μυθικά παλάτια τους, σφυρηλατημένα μέσα στις φλόγες των αιματηρών πράξεών τους.

Στα ανθρώπινα έθνη, υπήρχαν ψίθυροι που τους παρομοίαζαν με τέρατα.

Στο Όμπιρες, μιλούσαν γι' αυτούς σαν να ήταν θεοί.

Είχα ακούσει όλες τις ιστορίες ανά τα χρόνια. Ο Βίνσεντ, ο πατέρας της Ορέγια και τέως βασιλιάς των Νυχτογέννητων, ήταν σαν λεπίδα απογυμνωμένη, ένας φονιάς ψυχρός όσο η ίδια η νύχτα. Ο Ντάντε, βασιλιάς των Αιματογέννητων, ήταν ένα θηρίο μεγαλύτερο από την ίδια τη ζωή, αποτελούμενος περισσότερο από δόντια και νύχια παρά από ανθρώπινα χαρακτηριστικά. Μια μέρα, οι ψίθυροι θα έφτιαχναν θρόλους για τον Ρέιν και την Ορέγια, και ανυπομονούσα να τους ακούσω.

Ο Ραούλ, βασιλιάς του Οίκου της Σκιάς, μπορεί να τους επισκίαζε όλους.

Ήταν ο μεγαλύτερος σε ηλικία από τους βασιλιάδες των βρικολάκων κι εκείνος που είχε κατορθώσει να κρατήσει τη δύναμή

του το μεγαλύτερο χρονικό διάστημα. Όπως οι περισσότεροι κυρίαρχοι των βρικόλακων, είχε πάρει το στέμμα του από το κομμένο κεφάλι του προκατόχου του, της μητέρας του, προτού καν μπει στον κόπο να καθαρίσει τη λεπίδα του. Πριν από δύο αιώνες, είχε σχεδόν καταστρέψει τον Οίκο του Αίματος χωρίς ούτε μία μάχη, βασισμένος σε βασανιστήρια και κατασκόπους αντί για πολεμιστές. Έλεγαν πως μπορούσε να μαζέψει τις σκέψεις από το κεφάλι σου σαν σταφύλια από κληματαριά και να τις συνθλίψει εξίσου εύκολα. Έλεγαν πως μπορούσε να σε αιχμαλωτίσει χωρίς καμία αλυσίδα.

Ως άνθρωπος, λάτρενα αυτές τις ιστορίες, επειδή λάτρενα τις φαντασίες. Κι αυτό ήταν τότε για μένα: φαντασίες. Μύθοι και θρύλοι.

Αλλά αυτή τη στιγμή, καθώς ο βασιλιάς των Ισκιογέννητων με κοίταζε κι ένιωθα την παρουσία του να πιέζει το μυαλό μου όπως το πέπλο της νύχτας που πέφτει στον ορίζοντα, συνειδητοποίησα πως έκανα λάθος. Σίγουρα, ήταν όλα αλήθεια τελικά.

Αναρωτήθηκα αν ήταν ο άνθρωπος μέσα μου που είχε την ενστικτώδη επιθυμία να γυρίσει από την άλλη και να τρέξει.

Ή ίσως να ήταν ο βρικόλακας, με το ζωώδες ένστικτο να αναγνωρίζει τον ανώτερό του.

Αλλά ποτέ δεν το έβαλα στα πόδια. Ακόμα κι όταν έπρεπε.

Αντιθέτως, έκανα αυτό που έκανα πάντα: πρόσφερα στον μπάσταρδο το μεγαλύτερο, πιο εκτυφλωτικό μου χαμόγελο.

Δίπλα του, μία γυναίκα με ανοιχτόχρωμα μαλλιά -σίγουρα η σύζυγός του- με κοιτούσε με οργή πιο διακριτική αλλά εξίσου αιχμηρή με του συζύγου της. Στεκόταν απολύτως ακίνητη, χωρίς να αναπνέει, με την παλάμη της στο χέρι του Ραούλ. Με κοίταξε λες και τα δόντια της ανυπομονούσαν να μπηχτούν στο λαιμό μου.

Ήταν επικίνδυνη. Εκείνο το μικρό ξυράφι που κανείς δεν το πρόσεχε, επειδή ήταν όλοι απασχολημένοι κοιτάζοντας το σπαθί του συζύγου της.

Κάποιος μου έδωσε μια γερή σπρωξιά στην πλάτη. Είχε σκο-

πό να με κάνει να γονατίσω, αλλά κρατήθηκα, σηκώνοντας το κεφάλι μου καθώς η Εγκρέτ βάδιζε δίπλα μου.

«Την αιχμαλώτισα μόνη μου, πατέρα.» Η φωνή της, φουσκωμένη από περηφάνια, γέμισε την αίθουσα χορού. «Μου πήρε καιρό, αλλά οι κατάσκοποί μου τελικά την εντόπισαν. Ήταν μόλις μερικά χιλιόμετρα βόρεια των συνόρων μας. Αναμφίβολα, την έστειλε ο Οίκος της Νύχτας. Αναλογίστηκα αν έπρεπε να τη σκοτώσω τότε, αλλά σκέφτηκα...» Ένα μοχθηρό χαμόγελο απλώθηκε στα κατακόκκινα χείλη της. «Ίσως να ήθελες εσύ την πρώτη δαγκωνιά.»

Συνειδητοποίησα τι συνέβαινε.

Το φόρεμά μου. Η γιορτή. Η φωνή της Εγκρέτ, υπερβολικά δυνατή, υπερβολικά σίγουρη, υπερβολικά σκληρή. Ο τρόπος που συνέχιζε να κοιτά τον πατέρα της κάθε λίγα δευτερόλεπτα, σαν να μην μπορούσε να περιμένει μέχρι το τέλος του λόγου της για να δει την αντίδρασή του.

Είχα ένα ταλέντο να βλέπω τα πραγματικά πρόσωπα των άλλων. Και τώρα, κοίταξα την Εγκρέτ και είδα την απελπισία της.

Ήταν ένα τέχνασμα για να κερδίσει την εύνοια του πατέρα της. Κάτι που, υπέθετα, μάλλον δεν είχε καταφέρει ποτέ να αποκτήσει.

Θεοί, πάρτε με. Θα πέθαινα ως πiónι στο οικογενειακό δράμα κάποιου άλλου.

Ο Ραούλ με κοίταξε επίμονα, με εκείνα τα αγέραστα μάτια να μη βλεφαρίζουν στιγμή. «Ο Οίκος της Νύχτας» είπε αργά. Έπειτα, γέλασε, και ο ήχος γλίστρησε στον αέρα. Η σκληρή απόλαυσή του θάφτηκε βαθιά μέσα στο κρανίο μου.

Σηκώθηκε με μία απότομη κίνηση. «Το βασίλειο των κορακιών και των νυχτερίδων μου στέλνει κατασκόπους; Ο Νέκουλαϊ δεν έχει κερδίσει τέτοιο θράσος.»

Βλεφάρισα, με τα φρύδια μου να συνοφρυώνονται.

Ο Νέκουλαϊ; Ο Νέκουλαϊ υπήρξε βασιλιάς του Οίκου της Νύχτας πριν από τον Ρέιν, πριν από τον Βίνσεντ – είχε πεθάνει εδώ κι εκατοντάδες χρόνια.

Τα γέλια ευχαρίστησης των θαμώνων χάθηκαν. Αντάλλαξαν άβολες ματιές. Η Εγκρέτ έκανε άλλο ένα βήμα μπροστά, με τα μάτια της να κινούνται ανάμεσα στο πλήθος και στον πατέρα της.

«Ο Νέκουλαϊ άξιζε να δει το βασίλειό του να καταρρέει, όπως και συνέβη» είπε. «Ναι, οι Νυχτογέννητοι ήταν πάντα τόσο θρασεείς, πατέρα.»

Μία αδύναμη απόπειρα να καλύψει το λάθος του. Δε λειτούργησε.

Μία γραμμή σύγχυσης χαράχτηκε στο φρύδι του Ραούλ. Έτριψε τον κρόταφό του. «Ο Βίνσεντ» είπε, σαν να το θύμιζε στον εαυτό του. «Ο Βίνσεντ έχει τα κότσια να μου στέλνει κατασκόπους; Θα- θα τους του στείλω πίσω κομματάκια, όπως ακριβώς έκανα πριν-» Γύρισε απότομα προς τη συζυγό του, με ένα γρύλισμα στα χείλη του. «Δε θα 'πρεπε να έχει επιτραπεί αυτό. Πού είναι ο Μάλαχ; Φέρτε τον σ' εμένα.»

Θυμός για άλλον έναν νεκρό βασιλιά. Ερωτήσεις για το νεκρό του γιο. Κάτι δεν πήγαινε καλά.

«Φέρτε τον αμέσως» γρύλισε ο Ραούλ κι ο ίδιος ο αέρας απλώς κατακερατίστηκε.

Διπλώθηκα, καθώς πόνος διαπέρασε το κρανίο μου. Ένα χαμηλό βουητό δονήθηκε στα αυτιά μου. Το δωμάτιο έγινε ξαφνικά πιο σκοτεινό, με τις σκιές να στάζουν από τους τοίχους σαν αίμα από κομμένο λαιμό. Δεν μπορούσα να ανασάνω. Δεν μπορούσα να σκεφτώ. Κατόρθωσα να σηκώσω το κεφάλι μου αρκετά για να δω τους άλλους θαμώνες να κρατάνε κι εκείνοι σφιχτά τα κεφάλια τους. Οι πωλητές αίματος είχαν πέσει στο πάτωμα, με τα μάτια τους γυρισμένα προς τα πίσω και αφρούς να βγαίνουν από τα χείλη τους.

Η βασίλισσα έγειρε πάνω στο χέρι του συζύγου της. Γλίστρησε ένα κρασοπότηρο στο χέρι του και τον βοήθησε να το υψώσει μέχρι το στόμα του. Εκείνος ήπιε λαίμαργα.

Εξίσου απότομα, χάθηκαν όλα. Ο ήχος. Ο πόνος. Το σκοτάδι.

Χάθηκαν.

Ίσωσα την πλάτη μου, τρέμοντας ακόμη από το επακόλουθο του ξεσπάσματος του Ραούλ. Οι επισκέπτες συνήλθαν, τρίβοντας τα μάτια και τα μέτωπά τους. Περίμενα να δω μεγαλύτερες αντιδράσεις από τους άλλους, αλλά κανείς δεν αναγνώρισε τι είχε μόλις συμβεί.

Δεν ήταν η πρώτη φορά.

Ο Ραούλ δεν ήταν καλά. Και ήταν τόσο αρχαίος, τόσο ισχυρός, που η απώλεια του ελέγχου των ικανοτήτων του σήμαινε απώλεια του ελέγχου της μαγείας του. Αυτό δεν ήταν κάτι απλώς ντροπιαστικό για τον Οίκο της Σκιάς. Ήταν *θανατηφόρο*.

Ο βασιλιάς του Οίκου της Σκιάς ήταν ένα τεράστιο βάρος.

Ίσως το πρόσωπό μου να φανέρωνε αυτή τη συνειδητοποίηση, γιατί η Εγκρέτ με κοίταξε και άκουσα τη φωνή της στο κεφάλι μου:

Ούτε λέξη, κατάσκοπε. Ούτε μία καταραμένη λέξη.

Αλλά το πρόσωπο του Ραούλ ήταν απαλό τώρα, τα μάτια του καθαρά. Με πλησίασε. Οι βρικόλακες έχαναν τόσο πολλές από τις δήθεν ανθρωπινες συμπεριφορές τους καθώς μεγάλωναν. Ο Ραούλ, λόγω της αρχαίας ηλικίας του, δε χρειαζόταν καν να βλεφαρίζει πλέον.

«Σκότωσες το διάδοχό μου» είπε.

Ξεφλούδισε τις αναμνήσεις μου τόσο απρόσεκτα, σαν να αποσυναρμολογούσε τα κομμάτια ενός πορτοκαλιού. Ένιωθα το σπαθί στα χέρια μου ξανά. Γενόμουν το αίμα του πρίγκιπα που πιτσιλούσε το πρόσωπό μου. Δεν είχα αφήσει την Ορέγια να δει πώς το έγλειψα από τα χείλη μου εκείνη τη νύχτα. Πόσο πολύ είχα απολαύσει τη μεταλλική του αφάδα.

Η μαγεία του βασιλιά με απωθούσε. Κι όμως, καλούσε τη δική μου, και αντιστρόφως, και μέσα μου διαισθανόμουν την υπόνοια του δημιουργού μου.

«Το δώρο μου σ' εσένα είναι κάτι παραπάνω από αντίποινα, πατέρα» είπε η Εγκρέτ. «Ναι, δολοφόνησε τον Μάλαχ. Αλλά

όλοι ξέρουμε πως δεν ενήργησε μόνη. Εκτέλεσέ τη για το έγκλημα της. Στείλε τα κομμάτια της πίσω στον Οίκο της Νύχτας. Δείξε στο σκλάβο βασιλιά και στην μπάσταρδη βασίλισσα τι πιστεύουμε για την προδοσία τους.»

Στο άκουσμα αυτών των λόγων, η καρδιά μου σταμάτησε να χτυπά.

Φαντάστηκα τα πρόσωπα του Ρέιν και της Ορέγια όταν θα τους παρουσίαζαν το κεφάλι μου σε ένα κουτί. Θα ξεκινούσαν πόλεμο για μένα, παρόλο που η ασταθής, ολοκαίνουρια διακυβέρνησή τους δε θα το άντεχε. Θα έβαζαν τέλος στον Οίκο της Νύχτας για μένα. Δίχως δισταγμό – δίχως ερωτήσεις. Είχα φύγει για να τους προστατεύσω και τώρα θα κατέληγα πάλι να τους καταστρέψω.

Ο Ραούλ σταμάτησε, καθώς το ενδιαφέρον του εντάθηκε στην πρόταση της κόρης του.

Ο στιγμιαίος περισπασμός μου χάρισε αρκετό χρόνο για να κρύψω τα συναισθήματά μου πίσω από τα πνευματικά μου τείχη. Γέλασα βεβιασμένα. «Ω, θεοί. Πόσο κολακευτικό. Αλλά, αν πιστεύετε πως ο βασιλιάς και η βασίλισσα θα νοιάζονταν έστω και ελάχιστα για μένα—»

«Σιωπή» διέταξε ο Ραούλ και το στόμα μου έκλεισε. Η ιλιγγιώδης επιθυμία να τον ευχαριστήσω με κατέλαβε.

Σιωπή. Σιωπή. Σιωπή.

Ο βασιλιάς ανασήκωσε το πιγούνι μου. Το άγγιγμά του ήταν τόσο απαλό, τόσο ψυχρό. Ήταν αποκρουστικό, αλλά δεν μπορούσα να αναγκάσω τον εαυτό μου να απομακρυνθεί. Γλίστρησε μέσα στο μυαλό μου και έκλεισα τις πόρτες μου μανιασμένα σαν έφηβη κόρη που έκρυβε τον εραστή της στην ντουλάπα.

Και πάλι, επέστρεψε σε εκείνη την ανάμνηση – την ανάμνηση του θανάτου του γιου του. Στην ανάμνηση ενός προσώπου που έμοιαζε τόσο πολύ με το δικό του, ματιών που γίνονταν άψυχα και κενά καθώς το σπαθί μου βυθιζόταν στο στήθος του. Ξετύλιξε το κουβάρι αυτής της ανάμνησης ξανά και ξανά.

Κι εκείνη τη στιγμή, ήξερα πως δεν μπορούσα να σταματήσω ό,τι και να συνέβαινε.

Ο Ραούλ με άφησε ελεύθερη. «Γονάτισε» διέταξε.

Γονάτισε. Γονάτισε. Γονάτισε.

Έπεσα στο πάτωμα και τα γόνατά μου χτύπησαν στο μάρμαρο. Θα πέθαινα.

«Ένα δώρο πράγματι, κόρη μου» ήχησε η φωνή του. «Ας δείξουμε στον Οίκο της Νύχτας τι κάνουμε με τους δολοφόνους.»

Δάκρυα έκαναν τα μάτια μου να τσουζούν. Η νευρική χαρά του πλήθους χάθηκε σε μιαν αχνή βοή κάπου στο βάθος. Η Εγκρέτ έδωσε στο φρουρό της μία διαταγή που δεν την άκουσα. Οι θαμώνες γέλασαν. Σπαθιά βγήκαν από τα θηκάκια τους. Μία καταδίκη πλησίαζε.

Η διαταγή του Ραούλ έδενε τους μυς μου, αναγκάζοντάς με να παραμείνω στο έδαφος. Αλλά, ακόμα κι αν μπορούσα να πολεμήσω, θα το έκανα; Για πόσο καιρό μπορούσε κάποιος να αποφεύγει το θάνατό του; Ένιωθα πως έπρεπε να είχα πεθάνει την πρώτη νύχτα που με εγκατέλειψε ο θεός μου. Κυνηγούσα την εξιλέωση τόσο πολύ καιρό. Δε θα την αποκτούσα ποτέ.

Ίσως ο θάνατος να ήταν το καλύτερο τέλος.

Αλλά -θεοί- ο Ρέιν και η Ορέγια. Αυτή ήταν η μόνη αδικία. Το ότι ο θάνατός μου θα χρησιμοποιούνταν για να τους καταστρέψει.

Τους είχα απογοητεύσει και εκείνους. Όπως και τους άλλους.

Κάποιος άρπαξε τα μαλλιά μου και γύρισε το κεφάλι μου πίσω για να εκθέσει το λαιμό μου.

Μία λεπίδα ορθώθηκε—

«Σταματήστε!» Μια βαθιά φωνή ήχησε στη γιορτή. «Σταματήστε. Τη χρειάζομαι.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑ

Μία στιγμή σιωπής.
Πέρασε ένα δευτερόλεπτο· έπειτα, και δεύτερο.
Άνοιξα τα μάτια μου. Μου πήρε μία στιγμή να συνει-
δητοποιήσω πως ήμουν, στην πραγματικότητα, ακόμη ζωντανή.

Η πίεση της προσταγής του Ραούλ με είχε ελευθερώσει. Ωστό-
σο, ο φρουρός πίσω μου είχε ακόμη γραπωμένα τα μαλλιά μου
αναγκάζοντάς με να κρατήσω το κεφάλι μου στραμμένο ψηλά.
Παρακολούθησα τον Ραούλ καθώς κοιτούσε κάπου πέρα από
μένα, προς την πόρτα. Είχε υψώσει το ένα του χέρι – η σιωπηλή
προσταγή που μόλις είχε σώσει τη ζωή μου.

Προς το παρόν.

Οι επισκέπτες του έμειναν σιωπηλοί, ανταλλάσσοντας σοκα-
ρισμένα βλέμματα. Και εκείνοι κοιτούσαν αυτόν που στεκόταν
στην πόρτα.

«Τι σπατάλη» είπε αργά ο βασιλιάς, τραβώντας την τελευταία
λέξη που ήταν γεμάτη δηλητήριο.

Πίσω μου, η Εγκρέτ γέλασε. «Το να πάρουμε εκδίκηση για
τον αδερφό μας είναι σπατάλη;»

Τον αδερφό μας;

Έψαξα στο μυαλό μου όσα ήξερα για τη βασιλική οικογένεια
του Οίκου της Σκιάς. Ο Ραούλ είχε δύο νόμιμα παιδιά – ή, του-
λάχιστον, είχε πριν σκοτώσω ένα από αυτά. Αλλά είχα ακούσει

ιστορίες και για ένα τρίτο. Παλιές ιστορίες, πάνω από έναν αιώνα πίσω. Για έναν μπάσταρδο γιο που είχε κάποτε οδηγήσει το στόλο των κατασκόπων του Ραούλ, προτού...

Τι του είχε συμβεί; Δεν είχε πεθάνει;

«Μία νεκρή φυλακισμένη είναι άχρηστη» είπε η φωνή. «Αν τη σκοτώσουμε τώρα, θα είναι ένα ηλίθιο λάθος.»

Ηλίθιο.

Είχε μόλις αποκαλέσει το βασιλιά του Οίκου της Σκιάς *ηλίθιο*.

Όλοι στην αίθουσα σταμάτησαν να αναπνέουν. Το πρόσωπο του Ραούλ έμεινε θανάσιμα ακίνητο.

«Θα ήταν... στενόμυαλο, πατέρα» είπε η φωνή μαλακώνοντας τις λέξεις, αλλά η ζημιά είχε ήδη γίνει. Για μία στιγμή, μου ήταν ξεκάθαρο πως ο Ραούλ συγκρατούνταν να μην προστάξει το θάνατο και των δύο μας.

Γιατί δεν το έκανε; Οι ομπιτρεσιανοί βασιλιάδες είχαν πάρει ζωές για εκδήλωση πολύ λιγότερης ασέβεια.

Αλλά αν' αυτού, ο Ραούλ απλώς είπε παγερά: «Γιατί είσαι εδώ;»

«Ίσως να ήρθα επειδή ένας γιος θα έπρεπε να παρευρίσκεται στον εορτασμό των γενεθλίων του πατέρα του.»

Η Εγκρέτ κάγχασε. «Καλύτερα να μετακινήσεις εκείνο το χαλί, Ιλίας» είπε στο φρουρό της κάνοντας πως ψιθυρίζει. «Έχουν περάσει μερικοί αιώνες από την τελευταία φορά που βγήκε απ' το κλουβί του. Νομίζω πως δεν έχει μάθει πως πρέπει να κάνει την ανάγκη του έξω απ' το σπίτι.»

Στο άκουσμα αυτών, το πλήθος γέλασε.

Αλλά ο βασιλιάς ύψωσε ξανά το χέρι του, αυτή τη φορά όχι προς τους φρουρούς αλλά προς την κόρη του και τους επισκέπτες της. Έπειτα, έτριψε τον κρόταφό του, σαν να είχε ξαφνικά τρομερό πονοκέφαλο.

«Αρκετά. *Αρκετά*.» Γύρισε να αγριοκοιτάξει τον νεοφερμένο. «Πες αυτό που θέλεις να πεις, Ασάρ. Αρχίζω να κουράζομαι και να διψάω, και κανένα απ' αυτά δε βοηθάει ιδιαίτερα την υπομονή μου.»

Ασάρ.

Το αίμα μου πάγωσε.

Το όνομα ήταν το κομμάτι του παζλ που έλειπε, βάζοντας στη θέση τους τις θολές μου αναμνήσεις των θρύλων.

Ασάρ Βολντάρι. Ο Φύλακας των Πνευμάτων.

Οι ιστορίες έμοιαζαν γραμμένες περισσότερο για έναν μύθο παρά για ένα άτομο, ακόμα και σύμφωνα με τις ειδικεύσεις προδιαγραφές των παραδόσεων των βρικόλακων. Έτρεχαν όλες μαζί στη μνήμη μου, δυσοίωνα παραμύθια βασανιστηρίων και κατασκοπείας, αιματηρά καθήκοντα που είχαν διεκπεραιωθεί με αιματηρά μέσα. Κάθε βασιλιάς είχε κάποιον να κάνει τις βρόμικες δουλειές του.

Δεν είχα ακούσει να μιλάνε γι' αυτόν εδώ και πολύ, πολύ καιρό. Μα τους θεούς, είχα απλώς υποθέσει πως ήταν νεκρός εδώ και καιρό ή πως δεν είχε υπάρξει ποτέ στην πραγματικότητα.

Αν αυτός ήταν ο σωτήρας μου, ίσως ο θάνατος να ήταν η πραγματική ελεημοσύνη.

Προσπάθησα να σηκώσω το κεφάλι μου, αλλά ο φρουρός το πίεσε πάλι κάτω. Το μάγουλό μου πέστηκε στο πάτωμα.

Πατημασιές έσπασαν τη σιωπή.

Ήταν μετρημένες. Αργές. Σκόπιμες.

Ένα ζευγάρι μπότες μπήκε στο οπτικό μου πεδίο – κάποτε καλής ποιότητας, αλλά τώρα γρατζουνισμένες και φθαρμένες, σμαραγδένιο χρώμα που είχε ξεθωριάσει προ πολλού. Μια ψυχρή, λουλουδάτη μυρωδιά μεταφέρθηκε προς το μέρος μου, ενοχλητικά γνώριμη, αλλά χάθηκε προτού καταφέρω να την προσδιορίσω.

Προσπάθησα ξανά να σηκώσω το κεφάλι μου, μονάχα για να το πιέσει ο φρουρός στο πάτωμα, αυτή τη φορά αρκετά δυνατά, ώστε το κρανίο μου να χτυπήσει πάνω στο μάρμαρο. Είδα αστεράκια.

«*Να πάρει*» σύρισα.

«Αρκετά μ' αυτό» είπε απότομα η φωνή. «Άφησέ τη να σταθεί.»

Η όρασή μου θόλωσε τόσο από την πρόσκρουση όσο κι από το επακόλουθο της μαγείας του Ραούλ. Πίεσα τα χέρια μου στο πάτωμα και προσπάθησα να σηκωθώ. Το πάτωμα έγειρε απότομα.

Μα τους θεούς. *Μπορούσα* να σταθώ;

Μπορείς ψιθύρισε μια φωνή στο μυαλό μου. Δεν ήμουν σίγουρη αν την είχα φανταστεί.

Σήκωσα το κεφάλι μου αρκετά, ώστε να δω ένα απλωμένο χέρι μπροστά μου – μελαμψό δέρμα και μακριά δάχτυλα.

Αλλά δεν το δέχτηκα. Ανάγκασα τον εαυτό μου να σηκωθεί χωρίς βοήθεια, προσπαθώντας να μη φανώ ασταθής ακόμα κι όταν το στομάχι μου ανακατευόταν από τη ναυτία, και -επιτέλους- ύψωσα το βλέμμα μου.

Η κοφτή ανάσα μου ξέφυγε χωρίς να το θέλω.

Μπορεί να ήταν ωραίος κάποτε – ή ίσως το «όμορφος» να ήταν πιο ταιριαστή λέξη. Τα χαρακτηριστικά του μαρτυρούσαν ισχυρή δεξιοτεχνία. Πιγούνι με λεπτές γωνίες. Έντονα φρύδια πάνω από έντονα, σχεδόν ολόμαυρα μάτια. Καλοσμιλεμένη μύτη, με ρουθούνια που πετάρισαν ελάχιστα από ενδιαφέρον όταν το βλέμμα του καρφώθηκε στο δικό μου. Τα μαλλιά του, πυκνά και σκούρα, έπεφταν κυματιστά πάνω στο μέτωπό του – ένα κάποτε προσεγμένο κούρεμα που ήταν εδώ και καιρό παραμελημένο. Ήταν πολύ ψηλός κι είχε φαρδιούς ώμους – το πάνω κουμπί του πουκαμίσου του ήταν ξεκούμπωτο, αποκαλύπτοντας μυσ που διέτρεχαν το στέρνο του. Όλο αυτό χωρίς ούτε μία ρυτίδα ή ένα σημάδι γήρανσης, με το περιτύλιγμα εκείνης της σχεδόν αηδιαστικής τελειότητας των βρικολάκων.

Αλλά εκεί ήταν που τελείωνε η τελειότητα.

Σε μία ολόκληρη ζωή ταξιδιών, ουδέποτε είχα δει ουλές σαν κι αυτές.

Σκαρφάλωναν στην αριστερή πλευρά του προσώπου του σαν αγκαθωτές κληματσίδες. Μπήγονταν βαθιά στη σάρκα του, μαύρες και λαμπερές μπλε, λες και ό,τι τις είχε προκαλέσει είχε διαπεράσει τους μυσ και τα οστά του, κι είχε φτάσει μέχρι την

ψυχή του. Διέτρεχαν το γιακά του, πλεγμένες γύρω από τους μυς του λαιμού του, πάνω από το πηγούνι του, τα ζυγωματικά του, το αυτί του. Και το αριστερό του μάτι–

Δεν είχε κόρη. Δεν είχε ίριδα. Μια θάλασσα από ασημένια σύννεφα που κυλούσαν συνεχώς, εκπέμποντας δακτυλίους μουντού φωτός.

Τι του το είχε προκαλέσει αυτό; Έκανε τη γεμάτη περιέργεια ιέρεια μέσα μου, το κορίτσι που κάποτε είχε αφιερώσει τη ζωή του στη μελέτη των μαγικών πιθανοτήτων του κόσμου, να ζωντανέψει. Δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου αποπάνω του.

Ο Ασάρ κράτησε το βλέμμα μου πολλή ώρα. Δεν είχα συνειδητοποιήσει πόσο πολλή μέχρι που το απέσυρε, καθαρίζοντας το λαιμό του. Το βλέμμα του χαμήλωσε, έπεσε στους καρπούς μου που ήταν δεμένοι μπροστά μου.

Τα μακριά του δάχτυλα έκλεισαν γύρω από το χέρι μου κι ένα ρίγος με διαπέρασε. Μια ζάλη ξύπνησε βαθιά στο στήθος μου, γρατζουνώντας τα κάγκελα του κλουβιού της.

Ο Ασάρ βλεφάρισε συναντώντας το βλέμμα μου για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου προτού το απομακρύνει. Ένωσα ένα ανεπαίσθητο κύμα της έκπληξης του ανάμεσά μας, πολύ καλύτερα κρυμμένης από τη δική μου.

Με μία απότομη κίνηση, σήκωσε πάνω το αριστερό μανίκι μου.

Προσπάθησα να το τραβήξω κάτω, αλλά κράτησε σταθερό τον καρπό μου. Ο κρύος αέρας που έπεσε με δύναμη πάνω στο χέρι μου ήταν ντροπιαστικός. Δεν ήθελα να κοιτάζω. Αλλά τα μάτια μου έπεσαν στο δέρμα μου έτσι κι αλλιώς.

Ένωθα τόσο μεγάλη υποκρίτρια – να κλονίζομαι από τις ουλές του Ασάρ τη στιγμή που οι δικές μου είχαν γίνει τόσο τρομακτικές. Απέφευγα να τις κοιτάζω περισσότερο απ' όσο χρειαζόταν. Εδώ έξω στο φως, με συγκλόνιζε ξανά το πόσο αποκρουστικές είχαν γίνει.

Στην αρχή, ήταν μικρές, συγκεντρωμένες στη γωνία του αγκώ-

να μου. Μετά τη Μεταμόρφωσή μου, κάθε φορά που χρησιμοποιούσα τη μαγεία του Ατρόξους -κάθε φορά που χειριζόμουν τις φλόγες ή τη δύναμη του ήλιου-, ανταμειβόμουν με άλλο ένα έγκλημα. Αλλά ήμουν τόσο ευγνώμων που ο θεός μου μου επέτρεπε να εξακολουθώ να χρησιμοποιώ τη μαγεία μου ακόμα και μετά τη Μεταμόρφωσή μου, που δε με ένοιαζε καν. Οι περισσότεροι άνθρωποι που λάτρευαν τους θεούς του Λευκού Πανθέου δεν ήταν τόσο τυχεροί. Εξάλλου, δε μου άξιζε η τιμωρία γι' αυτό που ήμουν; Οι βρικόλακες, στο κάτω κάτω, ήταν φυσικοί εχθροί του φωτός.

Με τα χρόνια, όμως, τα εγκαύματα γίνονταν όλο και χειρότερα. Και τον τελευταίο χρόνο, τώρα που ο Ατρόξους μού αρνούνταν εντελώς τη μαγεία μου, είχαν γίνει χειρότερα από κάθε άλλη φορά. Οι ουλές τώρα διέτρεχαν την περιοχή από τον καρπό μου έως πάνω από τον αγκώνα μου. Κάποιες ακόμη έσταζαν πύον και μαύρο αίμα, φρέσκο από τις απόπειρές μου να καλέσω τη φλόγα στο κελί μου.

Δεν υπήρχε δέρμα αλώβητο.

Προσεκτικά, αποφεύγοντας τις φρέσκες πληγές -ένα δυσνόητο έλεος-, ο Ασάρ στερέωσε το μανίκι μου πάνω από τον αγκώνα μου.

«Ορίστε» είπε.

Η Εγκρέτ και ο φρουρός της είχαν μετακινηθεί στο πλάι του βασιλιά. Τώρα, και οι τρεις τους ακολουθούσαν το βλέμμα του προς τα κάτω – στο τατουάζ μου, μετά βίας ορατό πια κάτω από τον ουλώδη ιστό.

Μα τους θεούς, είχε γίνει τόσο άσχημο.

Κάποτε, το μελάνι ήταν φωτεινό σαν την αυγή που συμβόλιζε, λάμποντας από την εύνοια του Ατρόξους. Το χρυσαφένιο πουλί ήταν στερεωμένο στον πήχη μου, με τα φτερά του τυλιγμένα γύρω από τον αγκώνα μου και το περίγραμμά του να διαγράφεται από τις φλόγες – ένας φοίνικας, το σύμβολο του Τάγματος της Μοιραίας Χαραυγής. Ή τουλάχιστον αυτό υποτίθεται πως ήταν. Η

Σέσα με πείραζε όταν το είχα κάνει, γιατί είχα δώσει στον καλλιτέχνη ένα σχέδιο που έμοιαζε περισσότερο με κοκκινωπό αηδόνι-το κοινό, ωδικό πτηνό- παρά με φοίνικα. «Κλασική Μίσα» μου είχε πει κουνώντας το κεφάλι της. «Κάνεις αυθόρμητες αλλαγές και τώρα κατέληξες με ένα παράσιτο στο χέρι σου.»

«Δεν είναι παράσιτο» είχα απαντήσει χαϊδεύοντας με φροντίδα το τατουάζ μου, που ακόμη πονούσε. «Απλώς είναι *προσιτή*, Σέσα.»

Ε, λοιπόν, δεν έμοιαζε πλέον προσιτή. Το τατουάζ ήταν σχεδόν αγνώριστο. Το μελάνι ήταν θολό και αχνό, η λάμψη είχε προ πολλού χαθεί και αποχρώσεις του ροζ, του χρυσού και του κόκκινου είχαν όλες αποκτήσει καφετιά χροιά.

Ο Ραούλ, η Εγκρέτ και ο Ιλίας δεν έμοιαζαν ιδιαίτερα εντυπωσιασμένοι.

«Και;» είπε η Εγκρέτ, εμφανώς ενοχλημένη που το μεγάλο της πόρνο είχε υποστεί τέτοια διακοπή.

«Είναι το σύμβολο του Τάγματος της Μοιραίας Χαραυγής» είπε ο Ασάρ. «Υπάρχουν πολύ πιο χρήσιμα πράγματα που μπορούμε να κάνουμε με μία Χαραυγοφόρο απ' το να την πετοκόψουμε.»

Έμεινα έκπληκτη -ίσως και εντυπωσιασμένη- που ήξερε αρκετά για τα έθνη των ανθρώπων, ώστε να αναγνωρίσει μία σέκτα του Ατρόξους μόνο και μόνο από το τατουάζ. Αλλά πιο ισχυρή από αυτό ήταν η αυθόρμητη αντίδρασή μου στο πώς με αποκάλεσε. *Χαραυγοφόρος*. Δεν είχα ακούσει κανέναν να αναφέρεται έτσι σ' εμένα εδώ και πολύ, πολύ καιρό.

Η Εγκρέτ κάγχασε. «Θα σπαταλούσες αυτή την ευκαιρία για ένα παλιό τατουάζ;»

Ο Ασάρ την κοίταξε περιφρονητικά. «Η μαγεία του Ατρόξους είναι ένας σπάνιος πόρος στο Όμπιτρες. Ένας πόρος που τον χρειάζομαι για την αποστολή μου.» Το είπε σαν να μιλούσε σε μικρό παιδί. Η Εγκρέτ φαινόταν λες και θα υπέφερε, αν δεν τον κοιτούσε αποδοκιμαστικά.